

EN EL DESÈ ANIVERSARI DE L'ORDENACIÓ EPISCOPAL I DE L'INICI DEL MINISTERI EPISCOPAL A LA DIÒCESI DE VIC

Catedral de Vic, diumenge 15 de setembre del 2013

Sr. Vicari General i Sr. Vicari Episcopal de Pastoral,
Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta catedral,
Padre Agustín Rosa, Fundador i Superior General dels Germans Deixebles de Jesús, de Sant Joan Baptista,
Gemans preveres i diaques,
Religiosos i religioses,
Estimada mare, germans i familiars,
Germans tots, fills estimats de Déu.

Tot just ahir, 14 de setembre, es van complir els deu anys de la meva ordenació episcopal i de l'inici del meu ministeri com a bisbe d'aquesta diòcesi de Vic. Són deu anys d'episcopat i deu anys de ministeri episcopal en aquesta diòcesi. I avui tots vosaltres, i tots els qui s'hi uneixen en l'oració i l'estima, des de les seves parròquies i llars, des del monestirs i cases religioses, voleu unir-vos a la meva acció de gràcies pels deu anys del meu servei episcopal entre vosaltres. Sant Pau, tal com hem escoltat en la segona lectura, expressa el seu agraïment al Senyor per la seva elecció, fruit de la seva misericòrdia, de l'amor de Jesús que sempre precedeix. També ha estat per pura gràcia de Déu que jo sigui el vostre bisbe. En aquest moment dels deu anys de la meva ordenació episcopal, faig meves les paraules de Pau: *Estic agraït a Jesucrist, nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi... La gràcia de nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor a Jesucrist.* L'eucaristia és sempre acció de gràcies. I a l'eucaristia del vostre bisbe a la catedral us hi voleu unir per expressar la comunió que hi ha entre nosaltres i els lligams d'afecte i estima que el Senyor, en el temps que ha transcorregut, ha fet néixer entre nosaltres. Gràcies per ser-hi. Gràcies per voler pregar amb mi. Gràcies per pregar tots junts. Gràcies a Déu pels deu anys que ell ens ha concedit de fer camí junts. Esperem que ens en concedeixi més, tots aquells que ell tingui a bé disposar en la seva providència.

Fa just deu anys que, en aquesta mateixa catedral, acompanyat per molts de vosaltres i pels meus familiars i persones vingudes de la diòcesi i de la parròquia on vaig néixer a la fe i de les que servia com a rector, vaig expressar els sentiments que brollaven del meu cor en rebre el do de l'episcopat a favor vostre. «No sóc res sense vosaltres!», us vaig dir. I, en recordar aquests deu anys transcorreguts, us ho dic encara més fort: No hauria estat res sense vosaltres! No sóc res sense vosaltres! No seré res sense vosaltres! No abandoneu el que el Senyor per pura gràcia seva ha posat al vostre servei! No deixeu de pregar i de viure en comunió de fe i d'amor amb el qui us presideix en el nom de Crist! Us ho demano en nom del Senyor, l'únic i etern Pastor de la seva Església.

La talaia de l'episcopat fa possible aquesta experiència de necessitat dels altres. El bisbe ha de viure en aquella soledat que li fa veure la necessitat de Déu, la necessitat de Crist, la necessitat de l'Església, la necessitat dels preveres, dels diaques, dels religiosos i religioses, dels laics i laiques. No s'entén mai una persona sola. Però encara s'entén menys un bisbe sol al capdavant d'una Església particular. El Senyor m'ha concedit d'experimentar com en sou, de necessaris, tots i cada un de vosaltres, perquè pugui complir la meva missió de servir aquesta porció de l'Església universal que és la diòcesi de Vic. Com hauria pogut viure el meu servei episcopal en cada parròquia i comunitat sense vosaltres? Vull solament fer esment d'una simple acció, que sembla ritual però que és plena de sentit. En la celebració de la missa —que he celebrat, gràcies a Déu, en totes les parròquies del bisbat i en moltes comunitats religioses— a l'inici de la celebració el bisbe diu: «La pau del Senyor sigui amb vosaltres»; i la vostra resposta, plena de fe i de comunió en l'Església, és: «I amb el vostre esperit.» Amb això expresseu la fe que reconeix la gràcia que el vostre bisbe ha rebut en la seva ordenació episcopal, per al bé de tots els membres de l'Església. I la vostra pregària demana que la gràcia del sacerdoti s'actualitzi en la celebració litúrgica, per tal que Crist ressuscitat ens doni la salvació i la pau en el nostre avui. La comunió de fe i de caritat es fa palesa entre el pastor que ve en nom i en persona de Jesús, Bon Pastor de la seva Església, i la comunitat dels fidels, que és més que una simple reunió de fidels, ja que és el Cos de Crist, Temple de l'Esperit, el Poble de Déu que camina per aquest món cap a la plenitud del Regne, on Déu ho serà tot per a tots.

La comunió en la fe i en la caritat que és obra de Crist, per l'Esperit Sant per a glòria del Pare, s'ha manifestat en aquesta diòcesi en aquests deu anys en continuïtat de vida de la seva llarga història, des del segle VI amb el bisbe Cinidi, i des de la restauració l'any 886 amb el bisbe Gotmar. El Senyor és enmig nostre. Ell és l'únic Senyor de l'Església que mai no abandona la seva esposa. Ell sempre ens concedeix el que ens convé en cada moment de la nostra història. Tots vosaltres, i tots els germans de la diòcesi, sou el do del Pare al seu Fill Jesús en aquest moment de la història, perquè aquesta comunitat de fidels que formem el bisbat de Vic manifestem el misteri de l'Església, «poble unificat des de la unitat del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant» (St. Cebrià).

En la primera lectura, del llibre de l'Èxode, hem escoltat la intercessió de Moisès a favor del poble d'Israel, després del pecat d'idolatria, que, com ens recordava el papa Francesc, es dona «quan un rostre s'adreça reverentment a un rostre que no és un rostre» (*Lumen fidei*, 13). En Moisès pregant pel poble es fa present el qui serà l'únic mitjancer i sacerdot davant el Pare, Jesús. Aquesta actitud em recorda a mi, així com també a tots els qui per mitjà de l'orde sacerdotal hem estat consagrats a favor del poble, la nostra dedicació total a favor del Poble de Déu. La nostra pregària ha de ser d'intercessió a favor del poble. Hem estat constituïts «pares de la família de Déu», més enllà de la carn i de la sang. I quan penso això recordo aquelles paraules de sant Agustí, que va pronunciar en la celebració del segon aniversari de la seva ordenació episcopal: «Si el que sóc per a vosaltres m'espanta, el que sóc amb vosaltres em tranquil·litza. Per a vosaltres, en efecte, sóc el bisbe; amb vosaltres, sóc cristià. Bisbe és el títol d'una càrrega que un ha d'assumir; cristià és el nom de la gràcia que

un rep» (*Sermó*, 340). Pregueu per mi, perquè sigui ben fidel a l'encàrrec que he rebut a favor vostre, per tal que un dia pugui compartir amb tots vosaltres el Regne celestial, quan el Senyor em demani comptes de com us he servit i estimat, de com he pregat per vosaltres, de com he sofert per vosaltres. Pregueu per mi perquè sigui sempre veritable servidor de Crist, de l'Església, de tots i cada un de vosaltres.

En l'evangeli hem escoltat la paràbola de les paràboles de Jesús, la del Fill pròdig. Un relat en llavis de Jesús que sempre colpeix el nostre cor per la meravella de l'amor misericordiós de Déu per la humanitat i per les ressonàncies que ens porta de la mateixa vida nostra en el si de les famílies, dels pobles i de les comunitats. La misericòrdia de Déu que manifesta el relat de Jesús és infinitament més poderosa que la força del pecat i del tancament de cor dels homes. Aquesta paràbola té la grandesa, no sols de la meravella del relat, sinó sobretot de la profunditat del qui la narra. Solament Jesús, el Fill etern del Pare, aquell que fou engendrat en l'eternitat de Déu, aquell que coneix el cor de Déu, el qui és el rostre del Pare, ens podia dir, i ens ho diu amb paraules i obres, com és el cor de Déu. I, com el pare dels dos fills de la paràbola, Déu acull sempre, espera sempre, perdona sempre, sense posar condicions. Aquesta és, estimats germans, la bona nova de sempre: la bona nova de l'amor misericordiós de Déu, tan necessari en aquest moment per a nosaltres i per a tots els homes.

El fill petit és el qui pensa que lluny de la casa del pare hi ha la felicitat. Però experimenta que lluny de Déu no hi ha repòs. Pensava viure en l'abundància i cau en la màxima misèria. Sense Déu no hi ha res de bo. I el fill gran, tot i estar a la casa amb el pare tota la seva vida, era molt lluny del cor patern. No és ni capaç de dir «el meu germà» quan aquest retorna a la casa del pare, i de fet diu al pare, amb actitud de retret: «Aquest fill teu...»

Tant l'un com l'altre ens recorden el nostre pecat, quan volem ser lluny de Déu o quan vivim lluny del cor de Déu. Però la grandesa de l'amor misericordiós de Déu és la nostra esperança, i l'esperança del món. Sí, la traïció i l'orgull, la mesquinesa i la rutina dels fills del pare de la paràbola són grans, com també és gran el nostre pecat amb tot el que té de traïció a l'amor de Déu i de mesquinesa de cor envers els germans. Això no ho podem negar. Però també és veritat que encara és més gran l'amor misericordiós de Déu a favor de la humanitat. El que és una gota de tinta en un oceà, és el nostre pecat davant la immensitat de l'amor misericordiós del nostre Déu. La força del pecat no podrà vèncer mai la força de l'amor de Déu, el nostre Pare, ric en misericòrdia.

Déu, Pare misericordiós, com el pare de la paràbola, atorga al pecador perdut el seu perdó, sortint ell mateix en persona a trobar-se amb ell. En Déu hi ha l'actitud permanent de recerca de la humanitat perduda, de tots i cada un dels homes que som en el pecat. El cor de Déu és un cor que té predilecció pels petits, pels pecadors. I tota la història de la salvació és expressió d'aquest cor misericordiós. Què, si no, és el misteri de l'Encarnació i de la Redempció? *Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin*

vida eterna (Jn 3,16). Jesús és l'enviat del Pare perquè tots els homes puguin trobar la font de la vida, del perdó misericordiós, i l'acullin amb cor penedit i amb fe, perquè creient en Jesús, l'enviat del Pare, tinguin vida eterna.

I en aquesta dinàmica d'enviament per salvar el món hi entrem nosaltres, l'Església, l'Església de Vic. Jesús va dir als seus deixebles el dia de Pasqua: *Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.* I és també la paraula que us dic avui, fent ressonar el que us vaig dir fa deu anys: «Església de Vic, sigues el que ets, Església missionera i evangelitzadora!» Església de Vic, acull la paraula de Crist que t'envia a ser missionera i evangelitzadora per tot el món! Visquem tots la urgència de la nova evangelització entre nosaltres! Els homes i dones, els infants i els joves dels nostres pobles i ciutats tenen en el fons del seu cor set de veritat i d'amor, de pau i de felicitat. Ningú més que Jesús no és la resposta al que hi ha en el més pregon del seu cor. Ells tenen dret que Crist, rostre de l'amor misericordiós del Pare, els sigui anunciat. Nosaltres tenim el deure de ser portadors de Crist a ells, a tots els homes. Que no ens venci la peresa, la desídia, la vergonya, la por d'anunciar a tots els homes que Jesús és el Senyor, amb la força de l'Esperit Sant que habita en els nostres cors, pel baptisme i la confirmació que hem rebut.

Germans estimats, que ens ajudi la intercessió de santa Maria, reina i senyora, mare i model de la nostra diòcesi, amb l'advocació de Mare de Déu de Montserrat, patrona de la nostra diòcesi, juntament amb sant Joan Baptista. Que ens ajudi la intercessió dels set sants de la nostra diòcesi: Bernat Calbó, Miquel dels Sants, Antoni Maria Claret, Joaquina de Vedruna, Pere Almató, Francesc Coll, Carme Sallés. Que ens ajudin tots els germans nostres que en aquests deu anys ens han deixat en les nostres famílies i comunitats —permeteu-me que sols faci esment del meu pare i dels bisbes Ramon Masnou i Josep Maria Guix— i que, confiant en la misericòrdia de Déu, els pensem davant de Déu intercedint per nosaltres en la sol·licitud de la comunió dels sants.

Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.